Lietas Nr. A420454811
Lietas arhīva Nr. AA43-0963-13/10

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2013.gada 24.oktobrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnese referente M.Osmane,

tiesneses S.Gintere un V.Zommere

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. C/ pieteikumu par Daugavgrīvas cietuma faktisko rīcību un morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 500, sakarā /pers. C/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 19.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ieslodzījuma vietu pārvaldē 2010.gada 12.novembrī saņemts pieteicēja /pers. C/ 2010.gada 3.novembra iesniegums par ieslodzīto uzturēšanas apstākļiem Daugavgrīvas cietumā, proti, par ieslodzīto divstāvu gultām. Pieteicējs norādīja, ka šī iemesla dēļ viņam blakus esošie ieslodzītie traucēja miegu, kā rezultātā viņam netika nodrošināts astoņu stundu naktsmiers, sakarā ar ko pieteicējs lūdza atlīdzināt morālo un fizisko kaitējumu Ls 500. Pieteicējs norādīja, ka tādā veidā tika spīdzināts un tika aizskarta viņa pašcieņa.

[2] Ar Ieslodzījuma vietu pārvaldes (turpmāk – atbildētāja) 2010.gada 7.decembra lēmumu Nr.1/17-M/4974 (turpmāk – Lēmums) pieteicēja sūdzība atzīta par nepamatotu, kā arī atteikts atlīdzināt morālo kaitējumu.

Lēmums pamatots šādi.

[2.1] 2010.gada 29.oktobrī pieteicēju pirms konvojēšanas izvietoja ieslodzīto īslaicīgās uzturēšanas kamerā Nr./numurs/, tādā veidā nodrošinot drošības pasākumu īstenošanas kārtību un ieslodzīto savstarpējo izolāciju. Iepriekš minētajā kamerā pieteicējs īslaicīgi atradās laika posmā no 2010.gada 29.oktobra līdz 2.novembrim.

Īslaicīgās uzturēšanas kameras Nr./numurs/ platība ir 28,1 m^2, kurā ir ierīkotas deviņas guļamvietas ieslodzītajiem. Papildus atbildētāja noskaidroja, ka 2010.gada 29.oktobrī šajā kamerā atradās septiņi ieslodzītie, 30.oktobrī – septiņi ieslodzītie, 31.oktobrī – septiņi ieslodzītie, 1.novembrī – seši ieslodzītie un 2.novembrī īslaicīgi uzturējās pieci ieslodzītie. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, atbildētāja konstatēja, ka dzīvojamās platības norma cietumos kopmītņu tipa telpās atbilst Latvijas Sodu izpildes kodeksa (turpmāk – Sodu izpildes kodekss) 77.panta tiesību normām.

[2.2] Jautājumā par pieteicēja ieslodzījuma vietā nenodrošināšanu ar nepārtrauktu astoņu stundu naktsmieru un nespēju izgulēties blakus gulētāja nemierīga miega un savā starpā savienoto divstāvu gultu dēļ atbildētāja konstatēja, ka kamerā Nr./numurs/ atrašanās laikā pieteicējam bija nodrošināta individuālā guļamvieta un izsniegti gultas piederumi un veļa atbilstoši Sodu izpildes kodeksa 77.panta tiesību normām. Izvērtējot pieteicēja sūdzības un Daugavgrīvas cietuma administrācijas rīcību, atbildētāja secināja, ka ir ievērots arī Eiropas Padomes Ministru komitejas 2006.gada 11.janvāra rekomendācijas Rec (2006)2 ,,Eiropas cietumu noteikumi" (turpmāk – Eiropas cietumu noteikumi) 21.punkts, kurš noteic, ka katram ieslodzītajam iekārto atsevišķu gultasvietu un izsniedz piemērotus individuālus gultas piederumus, kas tiek turēti labā kārtībā un mainīti pietiekami bieži, lai nodrošinātu to tīrību. Tādējādi atbildētāja secināja, ka pieteicējam bija nodrošināta individuālā gultasvieta, atsevišķs matracis un individuālie personīgai lietošanai gultas piederumi un veļa. Rezultātā no reglamentējošiem normatīvajiem aktiem nav konstatējams brīvības atņemšanas iestādes pienākums pieteicēju nodrošināt ar brīvi stāvošu, atsevišķi no citām gultām, individuālu gultu. Pieteicējam ierādītās gultas vietas izmērs ir 193 cm x 70 cm. Un tādi apstākļi, atbildētājas ieskatā, ir pietiekami, lai pieteicējs varētu netraucēti gulēt.

[2.3] Atbildētāja norāda, ka kamerā Nr./numurs/ pieteicējs atradās īslaicīgi un pēc tam viņš izvietots dzīvojamā kamerā Nr.48 ar kopējo platību 71,8 m^2. Šī kamera ir aprīkota ar piecpadsmit guļamvietām ieslodzītajiem, savukārt kopā ar pieteicēju uzturas četri ieslodzītie, kas atbilst Sodu izpildes kodeksa 77.panta tiesību normām.

Ņemot vērā visu iepriekšminēto, atbildētāja secināja, ka pieteicēja uzturēšanas apstākļi Daugavgrīvas cietumā ir nodrošināti atbilstoši reglamentējošo normatīvo aktu prasībām.

Atbildētājas ieskatā, pieteicēja apgalvojums par nenodrošināšanu ar atbilstošiem ieslodzīto uzturēšanas apstākļiem Daugavgrīvas cietumā nav apstiprinājies un Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 95.pantā garantēto tiesību pārkāpums attiecībā pret pieteicēju nav konstatēts.

[3] Administratīvajā rajona tiesā saņemts /pers. C/ pieteikums par ieslodzīto uzturēšanas apstākļiem Daugavgrīvas cietumā, proti, par ieslodzīto divstāvu gultām.

Pieteikumā norādīts, ka šī iemesla dēļ viņam blakus esošie ieslodzītie traucēja miegu, kā rezultātā viņam netika nodrošināts astoņu stundu naktsmiers, sakarā ar ko pieteicējs lūdz atlīdzināt morālo un fizisko kaitējumu Ls 4000. Pieteicējs norāda, ka tādā veidā tika spīdzināts un tika aizskarta viņa pašcieņa.

Pirmās instances tiesas sēdē pieteicējs atlīdzinājuma summu samazinājis uz Ls 500.

[4] Administratīvā rajona tiesa ar 2012.gada 19.janvāra spriedumu pieteikumu noraidīja.

Spriedums motivēts šādi.

[4.1] Lai attiecībā uz iestādei īpaši pakļautām personām, tostarp notiesātām personām, pieņemtu lēmumu vai veiktu rīcību atzītu par izskatāmu administratīvā procesa kārtībā, ir nepieciešams konstatēt, ka ar šo lēmumu vai rīcību būtiski tiek ierobežotas personas cilvēktiesības.

Attiecībā uz personām, kam atņemta brīvība, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 3.pants uzliek valstij pozitīvu pienākumu nodrošināt, lai visi ieslodzītie tiktu turēti apstākļos, kas ir savienojami ar cilvēka cieņu, lai soda izpildes veids nepakļautu attiecīgo personu tādas intensitātes grūtībām vai pārbaudījumam, kas pārsniedz neizbēgamo ieslodzījumam piemītošo ciešanu līmeni, un lai, ņemot vērā ieslodzījuma praktiskās prasības, ieslodzītā veselība un labklājība tiktu adekvāti nodrošinātas (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2004.gada 2.decembra sprieduma lietā „Farbtuhs pret Latviju" 51.punktu, 2002.gada 15.jūlija sprieduma lietā „Kalašņikovs pret Krieviju" 95.punktu*).

Saskaņā ar Konvencijas 3.pantu ir nošķirami trīs aizliegtas apiešanās veidi, proti, cieņu pazemojoša izturēšanās, cietsirdīga izturēšanās un spīdzināšana.

Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir atzinusi apiešanos par spīdzinošu, ja fiziskas vai morālās ciešanas sagādātas ar mērķi iegūt informāciju vai panākt atzīšanos. Cietsirdīgas izturēšanās mērķis ir pastiprināt fiziskas un morālās ciešanas. Savukārt par pazemojošu var tikt atzīta izturēšanās, ja tās mērķis bija iedvest upuriem bailes, satraukumu, nepilnvērtības sajūtu, kas tos pazemoja un padarīja mazvērtīgus (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1978.gada 18.janvāra spriedumu lietā Īrija pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti*).

Lai apstākļi atbilstu Konvencijas 3.pantam, apiešanās raksturam ir jāsasniedz minimālais bardzības (cietsirdības) līmenis. Šā minimuma novērtēšana ir relatīva pēc būtības; tā ir atkarīga no lietas faktu kopuma un, jo īpaši, no apiešanās rakstura un konteksta, tās izpildes elementiem, ilguma, tās izraisītajām fiziskajām vai psihiskajām sekām, kā arī dažkārt no cietušā dzimuma, vecuma un veselības stāvokļa (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2002.gada 15.jūlija sprieduma lietā „Kalašņikovs pret Krieviju" 95.punktu, 2006.gada 4.augusta sprieduma lietā „Kadiķis pret Latviju" 45.punktu*).

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesai jāvērtē, vai atbildētāja ir būtiski ierobežojusi pieteicēja cilvēktiesības, nenodrošinot pieteicēju ar atsevišķu gultasvietu.

[4.2] Tiesa konstatē, ka pieteicējs uzskata par prettiesisku brīvības atņemšanas iestādes rīcību, nenodrošinot pieteicēju ar atsevišķu guļamvietu laika posmā no 2010.gada 29.oktobra līdz 2010.gada 2.novembrim.

Sodu izpildes kodeksa 77.panta otrā daļa noteic, ka notiesātajiem ierādāma individuāla guļamvieta un izsniedzami gultas piederumi. Notiesātie apgādājami ar sezonai atbilstošu veļu. Eiropas cietumu noteikumu 21.punkts noteic, ka katram ieslodzītajam iekārto atsevišķu gultasvietu un izsniedz piemērotus individuālus gultas piederumus, kas tiek turēti labā kārtībā un mainīti pietiekami bieži, lai nodrošinātu to tīrību.

Pieteicējs norādījis, ka kamerās atrodas divstāvu gultas, kas savā starpā ir savienotas, tādējādi sanāk gulēt vienā gultā ar blakus guļošo ieslodzīto. Atbildētājas pārstāve minēto faktu tiesas sēdē apstiprināja, norādot, ka telpas ir mazas un gultas savādāk izvietot nav iespējams, tomēr gultas ir atsevišķas un gultasveļa katram ir atsevišķa.

Vērtējot augstāk norādītās tiesību normas, tiesa secina, ka no tām izriet atbildētājas pienākums nodrošināt pieteicēju kā ieslodzīto ar atsevišķu gultasvietu, proti, atsevišķu un tikai šai personai nodrošinātu vietu naktsmieram.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicējam bija nodrošināta gultasvieta, atsevišķs matracis un individuālie gultas piederumi, proti, gultasveļa. Tiesas ieskatā, no tiesību normām nav konstatējams atbildētājas pienākums nodrošināt personu ar individuālu un brīvi stāvošu gultu. Kā norādīja atbildētājas pārstāve, tad gultu izvietošana cietuma kamerās ir atkarīga no šo kameru izmēriem, taču lietā nav strīda par to, ka kamerās tiek ievērotas prasības, kas attiecināmas uz Sodu izpildes kodeksa 77.panta pirmās daļas normu par dzīvojamām platībām cietumos (*sk. arī Administratīvās rajona tiesas nolēmumu lietā Nr.A42696509*), piemēram, /numurs/.kameras,

kurā uzturējies pieteicējs, platība ir 28.1 m^2 un tā tiek izmantota deviņu ieslodzīto izmitināšanai. Tātad pieteicējam, atrodoties kamerā ar vairākiem ieslodzītajiem, bija sava privātā telpa, kurai nav noteiktas konkrētas robežas, proti, kameras ir izveidotas tā, ka tajās uzturas vairākas personas, bet šīm personām nav norādīta tikai viņu lietošanā esošā telpas daļa. Vienlaikus ir saprotams, ka privātās telpas robežas šādā kamerā saskaras ne tikai naktsmiera, bet arī dienas laikā. Tomēr, lai arī kamerās ir kopā sastiprinātas divstāvu gultas, tas nemaina faktu, ka pieteicējam ir tikai viņam ierādīta gultas vieta, individuāls matracis un gultasveļa.

Tādējādi secināms, ka pieteicēju atbildētāja ir nodrošinājusi ar atsevišķu gultasvietu, ievērojot Eiropas cietumu noteikumu 21.punkta prasības un attiecībā pret pieteicēju nav konstatējams Satversmes 95.pantā garantēto tiesību pārkāpums. Līdz ar to pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

[4.3] No Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 92.panta un Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 5.panta pirmās daļas un 9.panta izriet, ka tiesības uz atlīdzinājumu paredzētas gadījumā, ja tiesa atzīst iestādes administratīvo aktu vai faktisko rīcību par prettiesisku un atzīst, ka pieteicējam ir nodarīti zaudējumi ar šo administratīvo aktu vai faktisko rīcību.

Tā kā tiesa ar spriedumu noraida pieteicēja pieteikumu, tad nav pamatots un ir noraidāms arī pieteicēja prasījums par atlīdzinājuma piešķiršanu.

[4.4] Atbilstoši APL 124.panta pirmajai daļai par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā maksā valsts nodevu Ls 20. Savukārt APL 126.panta trešā daļa noteic, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās likumīgā spēkā (..).

Ar tiesneša 2011.gada 9.marta lēmumu pieteicējs pilnīgi atbrīvots no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu tiesā. levērojot, ka pieteikums tiek noraidīts, pieteicējam ir uzliekams pienākums atmaksāt nesamaksāto valsts nodevu Ls 20.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 19.janvāra spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību. Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pirmās instances tiesa neņēma vērā, ka pieteicējam bija traucēts astoņu stundu nakts miers piecas naktis pēc kārtas, kā arī to, ka bija pārkāptas Ministru kabineta 2006.gada 30.maija noteikumu Nr.423 „Brīvības atņemšanas iestādes iekšējās kārtības noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.423) 23.punkta prasības. Pirmās instances tiesa neņēma vērā, ka divas gultas ir savienotas kopā, starp gultām nav atstarpes, blakus guļošais ieslodzītais pieteicēju grūsta, klepo virsū pieteicējam, krāc pie pieteicēja auss, tādējādi pieteicējs piecas naktis nevarēja izgulēties. Pieteicējs norāda, ka minētais neatbilst Noteikumu Nr.423 23.punkta un Eiropas cietumu noteikumu 21.punkta prasībām. Atbildētāja ar šādu gultu izvietošanu pārkāpj Satversmes 95.pantu un Konvencijas 3.pantu.

[6] Paskaidrojumos par pieteicēja apelācijas sūdzību atbildētāja norādīja, ka neatzīst to un uzskata par nepamatotu, savukārt pirmās instances tiesa lietu ir izskatījusi vispusīgi un objektīvi, pieņemot taisnīgu un pamatotu spriedumu.

[7] Saskaņā ar APL 245. un /numurs/.panta pirmo daļu lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Rakstveida procesā pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[9] Saskaņā ar APL 307.panta ceturto daļu sprieduma motīvu daļā norāda šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apstākļus, kā arī motivē attieksmi pret pirmās instances tiesas spriedumu. Ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Izvērtējot Administratīvās rajona tiesas veikto lietā konstatēto tiesisko un faktisko apstākļu un pierādījumu, kā arī procesa dalībnieku argumentu analīzi, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas spriedumā ietvertais pamatojums (*šā sprieduma 4.punkts*) ir pareizs un pietiekams, Administratīvā apgabaltiesa pievienojas tam.

[10]Par pieteicēja apelācijas sūdzības argumentiem apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[10.1] No Lēmuma apgabaltiesa konstatē, ka pieteicējs 2010.gada 29.oktobrī pirms konvojēšanas izvietots ieslodzīto īslaicīgās uzturēšanas kamerā Nr./numurs/, tādā veidā nodrošinot drošības pasākumu īstenošanas kārtību un ieslodzīto savstarpējo izolāciju.

No lietas materiāliem apgabaltiesa secina, ka pieteicējs Daugavgrīvas cietuma kamerā Nr./numurs/ atradās īslaicīgi – laika posmā no 2010.gada 29.oktobra līdz 2010.gada 2.novembrim, taču iesniegums par apstākļiem Daugavgrīvas cietuma kamerā Nr./numurs/ datēts ar 2010.gada 3.novembri, proti, vienu dienu pēc tam, kad pieteicējs jau bija izvietots citā dzīvojamā kamerā un vairs neatradās

kamerā, par kuru pieteicējam bija sūdzības.

Administratīvās apgabaltiesas ieskatā, ja ieslodzītajam neapmierina uzturēšanās apstākļi ieslodzījuma vietā, ieslodzītais pēc iespējas ātrāk par šiem apstākļiem informēs cietuma administrāciju.

Apgabaltiesa secina, ka pieteicējs, atrodoties Daugavgrīvas cietuma kamerā Nr./numurs/ laika posmā no 2010.gada 29.oktobra līdz 2010.gada 2.novembrim, ar sūdzību vai iesniegumu par to, ka viņam nav nodrošināta individuāla guļamvieta un tiek traucēts naktsmiers, nav vērsies Daugavgrīvas cietuma administrācijā.

Tā kā pieteicējs par apstākļiem Daugavgrīvas cietuma kamerā Nr./numurs/ sūdzējies tikai pēc tam, kad vairs neatradās minētajā kamerā, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējs laika posmā no 2010.gada 29.oktobra līdz 2010.gada 2.novembrim nav izjutis tik lielu diskomfortu, kas viņa dzīves apstākļus padarītu nepaciešamus.

[10.2] Sodu izpildes kodeksa 77.panta otrā daļa paredz, ka notiesātajiem ierādāma individuāla guļamvieta un izsniedzami gultas piederumi. Notiesātie apgādājami ar sezonai atbilstošu veļu. Eiropas cietumu noteikumu 21.punkts noteic, ka katram ieslodzītajam iekārto atsevišķu gultasvietu un izsniedz piemērotus individuālus gultas piederumus, kas tiek turēti labā kārtībā un mainīti pietiekami bieži, lai nodrošinātu to tīrību.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējam ierādītas gultas vietas izmērs ir 193 cm x 70 cm. Attiecīgi, apgabaltiesas ieskatā, pieteicējam tika nodrošināta individuālā gultasvieta, kā arī nav strīda, ka pieteicējam tika nodrošināts atsevišķs matracis un individuālie personīgai lietošanai gultas piederumi un veļa. Savukārt neviens normatīvais akts neuzliek brīvības atņemšanas iestādes administrācijai pienākumu ieslodzīto personu nodrošināt ar brīvi stāvošu, atsevišķi no citām gultām, individuālu gultu, jo vairāk ņemot vērā dzīvojamās platības normu uz katru ieslodzīto, ko nosaka Sodu izpildes kodeksa 77.panta pirmā daļa. Apgabaltiesa norāda, ka kopā savienotas gultas var radīt zināmas neērtības, ja blakus esošā gultā gulošā persona nemierīgi guļ. Tomēr minētās neērtības pieskaitāmas pie tām, kas izriet no brīvības atņemšanas apstākļiem, bet nenorāda uz ieslodzītās personas spīdzināšanu vai necilvēcīgu un pazemojošu apiešanos.

[10.3] Eiropas Cilvēktiesību tiesas pastāvīgā judikatūra, kas saistīta ar Konvencijas 3.panta interpretāciju, nedod precīzu skaidrojumu tam, kāds laika periods uzskatāms par ilgstošu. Tas ir nosakāms saistībā ar katras konkrētas lietas apstākļiem.

Apgabaltiesas ieskatā, izskatāmajā lietā ņemams vērā, ka pieteicējs Daugavgrīvas cietuma kamerā Nr./numurs/ tika ievietots pirms konvojēšanas, tādā veidā nodrošinot drošības pasākumu īstenošanas kārtību un ieslodzīto savstarpējo izolāciju, un pieteicējs kamerā Nr./numurs/ atradās īslaicīgi (no 2010.gada 29.oktobra līdz 2010.gada 2.novembrim).

Izvērtējot visu apstākļu kopumu, īpaši ņemot vērā to, ka pieteicējs Daugavgrīvas cietumā atradies īslaicīgi pirms konvojēšanas, apgabaltiesa secina, ka pieteicējam nodarītais tiesību aizskārums nesniedzas pāri tam, kas neizbēgami saistīts ar ciešanām vai pazemojumu, ko rada viņam noteiktais brīvības ierobežojums.

[10.4] Tā kā nav konstatējama atbildētājas prettiesiska rīcība, ar kuru būtu aizskartas pieteicēja cilvēktiesības, nav pamata arī lemt par morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

[11]APL 126. panta ceturtā daļa cita starpā noteic, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā (..).

Šajā daļā paredzētais pieteicēja pienākums pieteikuma noraidīšanas gadījumā samaksāt valsts nodevu nav attiecināms uz tiem pieteicējiem, kuri pieteikumu iesnieguši par administratīvo aktu sociālās drošības jomā (pensijas, pabalsti u.tml.).

Apgabaltiesa konstatē, ka pieteicējs ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2011.gada 9.marta lēmumu atbrīvots no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu tiesā. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2012.gada 24.februāra lēmumu pieteicējs atbrīvots no valsts nodevas samaksas par apelācijas sūdzības iesniegšanu tiesā.

Valsts nodeva par pieteikuma iesniegšanu ir Ls 20, bet par apelācijas sūdzības iesniegšanu, laikā, kad apelācijas sūdzība iesniegta, valsts nodeva bija Ls 10.

Ņemot vērā to, ka pieteikums nav iesniegts par administratīvo aktu sociālās drošības jomā, kā arī to, ka pieteikums noraidīts, pieteicējam uzliekams pienākums atmaksāt valsts nodevu Ls 30.

Apgabaltiesa uzskata, ka nav pamata šajā gadījumā atbrīvot pieteicēju no valsts nodevas atmaksas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta ceturto daļu, 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. C/ pieteikumu par Daugavgrīvas cietuma faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku un morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 500.

Uzlikt /pers. C/ (personas kods /personas kods/) pienākumu triju mēnešu laikā pēc sprieduma spēkā stāšanās atmaksāt valstij valsts nodevu Ls 30 (trīsdesmit lati).

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente		M.Osmane
Tiesneses		S.Gintere V.Zommere